В одній середній школі... Та ви її, напевне, знаєте. В отій, що найкраща в нашому районі. Так ось, у тій школі, яку вочевидь ви знаєте, у п’ятому "а" класі якось вчителька рідної мови та літератури задала дітям домашнє завдання: написати твір на тему: "Приліт інопланетян та їхній контакт із землянами".

Учні, як і годиться, дружно написали твір на задану тему, кращий з них вчителька прочитала перед класом.

Ось він.

"Жили-були собі інопланетяни. На своїй планеті. Справжні, щонай— справжнісінькі. Серед усіх інопланетян — найінопланетяніші.

От якось прилетіли вони із своїх космічних країв, із сузір’я Рака (а, можливо, й Скорпіона) у наше село.

А тому прилетіли, що треба їм було дізнатися, а як же ми живемо на своїй планеті і які ми, люди, взагалі? От прилетівши, зупинилися вони біля крайньої хати, що біля лісу, вийшли із своєї тарілки і чують аж хтось кричить.

Кричить і кричить...

"Ага, — подумали інопланетяни (а вони іноді так, навіть, ще й думають), — не інакше, як тутешні люди такечки між собою балакають". І вирішили вони й собі з ними побалакати. Себто поконтактувати.

Заходять до хати, і бачать там дивну істоту, схожу на людину. Тільки волосся у неї немає, зубів у неї немає, а ходити вона не може, бо ноги її не тримають, і руки її не слухаються. Тільки й уміє, що кричати, але інопланетяни попри всі свої зусилля (а вони знали мови усієї Галактики) так і не змогли з тією істотою поконтактувати.

— Ах, який... бідолах! — у два свої роти почали вигукувати космічні прибульці (у них, щоб ви знали, у кожного по дві голови, а тому вони мають по два роти і вважають себе дуже і дуже розумними та балакучими, що їх ніхто в Галактиці й перебалакати не міг). — Не думали ми, а думати, аж дві голови маючи, ми скільки завгодно можемо, хоч удень, хоч навіть і вночі, — що земляни, виявляються такі... Ні волосся у них, ні зубів. Та ще й у кожного усього лише по одній-єдиній голові на плечах. Дивно, як вони ще й живуть на своїй планеті, коли навіть ходити не можуть? І балакати не тямлять, то як з ними контактувати? Та й нащо нам здалися такі відсталі аборигени планети Земля, на якій, за нашими даними, мали б проживати хомо сапієнси — люди розумні!

Сіли непрошені гості в свою тарілку і гайнули в своє сузір’я Рака (чи й Скорпіона) не солоно сьорбавши.А вдома розказують іншим інопланетянам, що на Землі живуть мало того, що карлики-ліліпутики, так ще й волосся у них немає, зубів їм бракує, руки їхні ні до чого не придатні, а ноги й зовсім їх не слухають. А тому вони не ходять. Ні до школи, ні гуляти, ні взагалі будь-куди. Отакі там аборигени, геть не схожі на хомо сапієнсів! Вчені тих інопланетян (а в них так навіть учені є) кріпко задумалися, і довго-довго думали, а в них є чим думати, адже кожен з них, як уже мовилося, мав по дві голови — в тім числі й для думання. Тож думали вони три роки та ще й три дні. А думали про одне й те ж; чому істоти планети Земля такі маленькі й безпомічні. Та ще й волосся у них немає, зубів їм бракує, а ноги у них такі, що й ходити ними годі! Та ще й у кожного з них всього лише по одній голові, тоді як для думання необхідно мати дві. Аж шкода їм стало людей з планети Земля, тож вирішили вони прозивати їх одноголовими бідолахами, не здатними навіть на контакт. Ось такі до нас прилітали одного разу інопланетяни..."

Вчителька закінчивши читати, звернулася до класу.

— А тепер, діти, поміркуємо разом. Щодо одноголових то зрозуміло, бо ми, люди, й справді одноголові — прошу не сміятися. Тихо-тихо! Але

чи знаєте ви таких людей, що їх відобразив у своєму оповіданні "Бідолах із планети Земля" Сашко Півень? Себто без волосся, без зубів і з ногами, якими неможливо ходити? Що це за дивні люди?

В класі запанувала зосереджена мовчанка, що іноді порушувалися, лише таким же напруженим сопінням. Потім діти почали совatись, перешіптуватись, то там, то там хтось несміливо озивався:

— Н— не... знаємо.

А відмінниця Оля Павлюк, схопившись, твердо заявила:

— Таких людей, яких відобразив у своєму оповіданні Сашко Півень без волосся, без зубів і з негодящими ногами, якими не можна ходити на планеті Земля немає!

— А ось і є! А ось і є! — вигукнув юний автор оповідання "Бідах з планети Земля" й почервонів, бо всі на нього подивилися.

— А ось і немає! — гнула своє Оля Павлюк, яка в їхньому 5 "а" клісі знала все, що треба знати зразковій учениці п’ятого "а" класу. — Це все авторова... фантазія!

— Сама ти... фантазія! — вдався до некоректного пасажу Сашко. — В тебе немає таких людей!

— Можна подумати, що вони в тебе є! — не здавалася Оля.

В класі стало тихо— тихо, всі запитливо давилися на Сашка, готові ось-ось розсміятися, бо наперед знали, що й справді в Сашка таких людей, що він описав, немає.

— Є! — затявся на своєму автор тієї фантазії про інопланетян та їхній приліт до села. — Не вірите, ходімо до мене додому і я вам покажу... Це мій молодший братик Вітько. Йому два місяці від роду. У нього справді ще немає волосся, зубів йому бракує, бо ще вони в нього не виросли і ходити він не може, бо й ноги його ще не тримають, балакати він теж ще не здатен, тому тільки кричить і кричить. А іпланетяни, хоч вони й дуже розумні, бо в них аж по дві голови в кожного, подумали, що всі люди на Землі такі. Ще й назвали нас бідолахами! А ми не бідолахи, правда ж, Галино Михайлівно? — повернувся Сашко до вчительки. — Ми ті, як його... хомо сапієнси. Люди розумні!

Увесь п’ятий "а" клас дружно подивувався: ах, який, виявляється, розумний цей Сашко Півень, хоч і має всього лише одну голову! Бо ви навіть знає, як люди по-науковому називаються. Хоч і в п’ятий клас ходить, а вже той, як його... справжній хомо сапієнс! Людина розумна. А його фантастичне оповідання "Бідолах з планети Земля" як краще було вміщене на Інтернет-сайті школи під рубрикою "Літературна студія "Пролісок". Знали б про це інопланетяни з якогось там сузір’я — Рака чи Скорпіона, — які прилітали в те село, то не казали б у два свої роти, що хомо сапієнси планети Земля якісь вам... бідолахи! Пхе! Самі вони бідолахи, хоча й двоголові!

А менший братик у Сашка таки й справді є. І йому справді усього лише два місяці від роду і тому в нього ще немає волосся та зубів, а ніжки такі слабенькі, що він і ходити не може. Та ще й не вміє. Як і балакати, ясна річ, він ще не навчився, тому й кричить... З ним не тільки інопланетяни, а й сам Сашко ще не може контактувати, бо не тямить братикової "мови". Хіба, що Сашкова мати може, бо на те вона й мати. Але Вітько, Сашків братик неодмінно виросте, всього навчиться і стане справжнім хомо сапієнсом, людиною розумною!

І як про те не здогадалися інопланетяни, які й в своїй тарілці прилітали з якогось там сузір’я (Рака чи Скорпіона) у їхнє село? А ще двоголові, тож мають чим хоч іноді, а думати.